Alba Aseniero

Den mystiska väskan

Idag hade Asta, Bea och Cesar badat.
- Det är alltid så kallt när man kommer ut från simhallen,
sa Asta och drog ner mössan djupare över öronen.
Bea svängde fram ryggsäcken för att ta fram sin halsduk. Hon drog upp dragkedjan och stoppade ner handen.
- Gah! skrek hon och släppte väskan på marken.
Något rörde sig!
- Vänta nu, hade inte du din blåa ryggsäck? sa Cesar.
Alla tre stirrade på väskan. Den var grön – och nu hördes ett konstigt ljud ur den.
- Du måste ha tagit fel vid skogränsen, sa Asta.
- Kanske det, sa Bea tyst. Men vems väska är då det där?
Och vad är det i den?

Nu var det som att Bea hade frusit till is.Vad var det egentligen i väskan? Men till slut tog Bea tag i väskan.
-Ska vi kolla vad det är i väskan? frågade Cesar.
- Okej, sa Bea lite skakigt.
Hon öppnade försiktigt och långsamt väskan. Beas ögon lyste upp när hon fick se vad som var i väskan, men Bea visste inte riktigt varför hennes ögon lyste så. Det var nåt i väskan som kändes bekant.
- Vad är det i väskan?! nästan skrek Cesar.
Sen kunde inte Cesar vänta mer så han gick fram och kollade vad det var i väskan.
-Meh det är ju bara massa kulor, sa Cesar missnöjt.
- KULOR?! skrek Asta och sprang fram och kollade i väskan.
Nu lyste Astas ögon också upp, för att det var en enda kula som var glansig.

- Jag vet! sa Asta.
- Vet vadå? frågade Bea och Cesar.
- Det är ju den magiska kulan, sa Asta.
- VA?! skrek Bea.
- Men vems väska är då det här? frågade Cesar.
Ingen svarade eftersom att ingen visste det. Asta tog den magiska kulan.
- Lämna väskan där den låg och hämta din egen väska, sa Asta snabbt.
- Ja, sa Cesar. Det är jättesent, jag måste hem.
Bea gjorde som de sa.
- Men vad ska du göra med den magiska kulan? sa Cesar.
- Man vet aldrig när det behövs, sa Asta med en lurig blick samtidigt som hon stoppade ner kulan i fickan.

Nästa morgon hemma hos Asta

Kl 07:00 ringde Astas väckarklocka.
- Åh nej, jag vill inte gå till skolan idag, suckade hon.
Asta var väldigt lat på morgonen.
- Mamma kan du göra våfflor till mig? frågade Asta snällt.
- Självklart kan jag det, sa Astas mamma.
Medans hon gjorde våfflor så bytte Asta om och borstade håret lite lätt och snabbt.
- Nu är våfflorna klara, sa Astas mamma.
- Ok kommer, ropade Asta från sitt rum.
När Asta hade ätit upp sina våfflor så hon gick för att borsta tänderna.

Just nu satt Asta i klassrummet, hennes lärare Olle hade genomgång. Men Asta var inte så förtjust på att lyssna just nu. Hon kunde inte sluta tänka på vad som hände igår, liksom hur

allt hände. Hur kunde den magiska kulan ligga i just den väskan? Asta var bara så förvirrad, kanske var det bara en dröm alltihop. Nej tänkte Asta det var ju… det kan bara inte vara en dröm.

- Okej slå upp sidan 79 i era matteböcker, sa Olle.

Asta förstod inte vad de skulle göra, det jobbigaste var att det var ett nytt kapitel. Just idag också när Asta inte kunde lyssna.

- Får jag gå på toa? frågade Asta.
- Javisst, sa Olle.

Asta tog fram kulan. Hon frågade om de kunde äta glass istället. Sedan gick hon in i klassrummet.

- Jag vet, började Olle. Visst är det tråkigt att räkna i matteböckerna.
- Jaa! skrek alla barn.
- Vet ni vad jag tycker? Jag tycker att vi borde äta glass.

Nu slutade det mycket bättre tänkte Asta medans hon åt sin glass.

Slut!